

Baza wiedzy o zmianach klimatu i adaptacji do ich skutków oraz kanałów jej upowszechniania w kontekście zwiększenia odporności gospodarki, środowiska i społeczeństwa na zmiany klimatu oraz przeciwdziałania i minimalizowania skutków nadzwyczajnych zagrożeń.

PROPOZYCJE ZMIAN DO PROJEKTU USTAWY O SYSTEMIE HANDLU UPRAWNIENIAMI DO EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH I NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW ORAZ UZUPEŁNIENIA PROJEKTU O DALSZE ZMIANY USZE I UETS

Etap uzgodnień

I. W projekcie ustawy o zmianie ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji oraz niektórych innych ustaw, w zakresie zmian w ustawie o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, proponujemy wprowadzenie następujących zmian:

1) w art. 3 pkt 5 lit a) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Podmiot korzystający ze środowiska prowadzący działania ratownicze nie wprowadza do raportu, o którym mowa w ust. 1, informacji dotyczących podjętych działań ratowniczych.”;

Uzasadnienie

Propozycja sprowadza się do rezygnacji z doprecyzowania o jakie działania ratownicze chodzi. Po dokonaniu analizy przepisów dochodzimy do wniosku, że propozycja przepisu przyjęta w projekcie ustawy **nie uwzględnia innych działań ratowniczych**, np. medycznych czynności ratunkowych, o których mowa w art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 08.09.2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz.U. z 2020 r. poz. 882), udzielanych przez jednostkę systemu, o której mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2 tej ustawy (tj. zespoły ratownictwa medycznego, w tym lotnicze zespoły ratownictwa, wchodzące w skład podmiotu leczniczego będącego samodzielnym publicznym zakładem opieki zdrowotnej albo jednostką budżetową, albo spółką kapitałową, w której co najmniej 51% udziałów albo akcji należy do Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego), w warunkach pozaszpitalnych, w celu ratowania osoby w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego. Ponadto nie uwzględnia również jednostek współpracujących z systemem PRM, wskazanych w art. 15 ww. ustawy, tj.:

- jednostek organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej,
- jednostek ochrony przeciwpożarowej włączonych do krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego,
- jednostek organizacyjnych Policji i Straży Granicznej,
- jednostek podległych Ministrowi Obrony Narodowej,
- podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa górskiego na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 sierpnia 2011r. o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich,
- podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa wodnego na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 sierpnia 2011r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych,
- podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa górniczego na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. – Prawo geologiczne i górnicze,
- jednostek organizacyjnych Morskiej Służby Poszukiwania i Ratownictwa, o której mowa w ustawie z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim,
- podmiotów niewymienionych w pkt 1–8 oraz społeczne organizacje, które w ramach swoich zadań ustawowych lub statutowych są obowiązane do niesienia pomocy osobom w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego

– które uzyskały wpis do rejestru jednostek współpracujących z systemem.

Uważamy również, że proponowane obecnie brzmienie przepisu jest niespójne z art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy POŚ, który zwalnia z ponoszenia opłat w razie prowadzenia działań ratowniczych (bez

Baza wiedzy o zmianach klimatu i adaptacji do ich skutków oraz kanałów jej upowszechniania w kontekście zwiększenia odporności gospodarki, środowiska i społeczeństwa na zmiany klimatu oraz przeciwdziałania i minimalizowania skutków nadzwyczajnych zagrożeń.

odniesienia do konkretnej definicji działań ratowniczych). Mając na uwadze, że informacje zawarte w raportach wprowadzanych do KB są podstawą do obliczenia wysokości opłaty w wykazach opłatowych, powstanie wątpliwość jakie znaczenie będą miały informacje o emisjach powstałych w trakcie prowadzenia działań ratowniczych w przypadku innych jednostek (poza strażą pożarną), które będą musiały je raportować w raportach wprowadzanych do KB. Aby uniknąć takich wątpliwości proponujemy wprowadzenie takiego samego zakresu zwolnienia, jeśli chodzi o obowiązek sprawozdawczy (wielkość emisji raport KB), jaki obowiązuje w systemie opłat za korzystanie ze środowiska.

2) w art. 3 pkt 5 lit b) po ust. 2c dodaje się ust. 2d w brzmieniu:

„2d. W okresie trwania obowiązku, o którym mowa w ust. 2c, podmiot korzystający ze środowiska ma bezpośredni dostęp do informacji zawartych w raporcie. Dostęp do informacji realizowany jest w trybie bezpośredniego połączenia z systemem Krajowej Bazy.

Uzasadnienie

Proponowane w projekcie zmiany ustawy brzmienie jest nieprecyzyjne i nie zapewnia możliwości ograniczenia obowiązku dostępu do raportu w Krajowej bazie za dany rok w okresie 5 lat liczonych od zakończenia roku kalendarzowego, w którym powstał ten obowiązek (obowiązek złożenia raportu), analogicznie jak jest to uregulowane w ust. 2c. Okres pięciu lat powinien być liczony od zakończenia roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek złożenia raportu za dany rok, a nie od zakończenia roku kalendarzowego, w którym ten raport został wprowadzony.

3) w art. 3 pkt 5 lit a i b projektu ustawy w odniesieniu do zmian w art. 7a:

a) art. 7a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Informacje i dane zawarte w raportach, o których mowa w art. 7 ust. 1, udostępnia się:

- 1) Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska;
- 2) wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska właściwemu ze względu na miejsce korzystania ze środowiska;
- 3) marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce korzystania ze środowiska przez podmioty korzystające ze środowiska lub marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce rejestracji podmiotu w zakresie informacji dotyczących eksploatacji urządzeń.”;

Uzasadnienie

Doprecyzowanie z uwagi na potrzebę zapewnienia marszałkom województwa takiego dostępu do raportów wprowadzanych przez podmioty korzystające ze środowiska do Krajowej bazy, jaki odpowiada właściwości miejscowej tych organów w zakresie opłat za korzystanie ze środowiska, o której mowa w art. 277 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska.

b) w art. 7a po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W okresie o którym mowa w art. 7 ust. 2d, informacje i dane, zawarte w raportach, o których mowa w art. 7 ust. 1, udostępnia się w trybie połączenia z siecią teleinformatyczną, po zalogowaniu się do konta w Krajowej bazie, za pomocą identyfikatora i hasła dostępu.”;

Baza wiedzy o zmianach klimatu i adaptacji do ich skutków oraz kanałów jej upowszechniania w kontekście zwiększenia odporności gospodarki, środowiska i społeczeństwa na zmiany klimatu oraz przeciwdziałania i minimalizowania skutków nadzwyczajnych zagrożeń.

Uzasadnienie

W dodawanym ust. 1a w art. 7a proponujemy zmianę w brzmieniu analogiczną jak w art. 7 ust. 2d, tak aby organom Inspekcji Ochrony Środowiska oraz marszałkowi województwa zapewniony został dostęp do raportów podmiotów w Krajowej bazie w czasie trwania obowiązku złożenia przez podmioty raportów, o którym mowa w ust. 2c. Zmiana stanowi konsekwencję poprawki dotyczącej brzmienia art. 7 ust. 2d.

II. PROPOZYCJA UZUPEŁNIENIA PROJEKTU USTAWY O DODATKOWE PRZEPISY ZMIENIAJĄCE USZE I UETS DAJĄCE PODSTAWY DO WPROWADZANIA DO KRAJOWEJ BAZY SPRAWOZDAŃ Z WERYFIKACJI PRZEZ WERYFIKATORÓW WERYFIKUJĄCYCH RAPORTY DOTYCZĄCE POZIOMU DZIAŁALNOŚCI

1. W ustawie o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji:

a) w art. 6 w ust. 2 po pkt 11 dodaje się pkt 11a i 11b w brzmieniu:

„11a) weryfikatorach udostępniających sprawozdania z weryfikacji raportów dotyczących poziomu działalności, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2 i ust. 2a ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych:

- a) imię i nazwisko lub nazwę podmiotu i jego formę prawną,
- b) adres zamieszkania lub adres siedziby,
- c) numer PESEL, a w przypadku osób, którym nie nadano numeru PESEL - serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość, lub numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz numer w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS) - o ile zostały nadane,
- d) informacje o akredytacji weryfikatora poprzez wskazanie:
 - numeru certyfikatu akredytacji
 - daty ważności certyfikatu akredytacji,
 - zakresu akredytacji,
 - jednostki, która nadała akredytację.

11b) sprawozdania z weryfikacji raportów dotyczących poziomu działalności, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2 i ust. 2a ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.”

b) art. 6a otrzymuje brzmienie

„Informacje jednostkowe zawarte w:

- 1) raportach, o których mowa w art. 7 ust. 1,
- 2) raportach dotyczących poziomu działalności, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,
- 3) sprawozdaniach z weryfikacji raportów dotyczących poziomu działalności, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 11b,
- 4) zestawieniach informacji i raportach, o których mowa w art. 3 ust. 3-5,
 - nie są informacjami publicznymi w rozumieniu przepisów o dostępie do informacji publicznej.”

c) w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowy ośrodek przeprowadza analizę informacji zawartych w raportach, o których mowa w art. 7, wprowadzonych przez podmiot korzystający ze środowiska do Krajowej bazy.”

d) po art. 8 dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„Art. 8a. 1. Prowadzący instalację wykonuje obowiązek, o którym mowa w art. 64 ust. 3 ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, w trybie połączenia z systemem teleinformatycznym, po zalogowaniu do konta w Krajowej bazie za pomocą identyfikatora i hasła dostępu, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 7.

Baza wiedzy o zmianach klimatu i adaptacji do ich skutków oraz kanałów jej upowszechniania w kontekście zwiększenia odporności gospodarki, środowiska i społeczeństwa na zmiany klimatu oraz przeciwdziałania i minimalizowania skutków nadzwyczajnych zagrożeń.

2. Weryfikator udostępniający prowadzącemu instalację, o którym mowa w ust. 1, sprawozdanie z weryfikacji raportów dotyczących poziomu działalności, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2 i ust. 2a ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, wykonuje obowiązek, o którym mowa w art. 64 ust. 3a tej ustawy, w trybie połączenia z systemem teleinformatycznym, po zalogowaniu do konta w Krajowej bazie za pomocą identyfikatora i hasła dostępu, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie ust. 3.

3. Minister właściwy do spraw klimatu określi, w drodze rozporządzenia, sposób wprowadzania do Krajowej bazy raportów dotyczących poziomu działalności i sprawozdań z weryfikacji, o których mowa w art. 64 ust. 1 ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, oraz sposób rejestrowania, logowania i uwierzytelniania weryfikatorów, kierując się potrzebą zapewnienia sprawnego funkcjonowania Krajowej bazy oraz prawidłowego wykonywania przepisów prawa Unii Europejskiej.”

2. W ustawie o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w art. 64 (w brzmieniu z projektu, który jest w konsultacjach) ust. 3 i 3a otrzymują brzmienie:

„3. Raport dotyczący poziomu działalności, o których mowa w ust. 1 i ust. 2a, prowadzący instalację wprowadza do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji, o której mowa w art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, przy użyciu dostępnych w niej formularzy, na zasadach przewidzianych w tej ustawie.

3a. Weryfikator, który zawarł z prowadzącym instalację umowę weryfikacji raportu dotyczącego poziomu działalności, udostępnia sprawozdanie z weryfikacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2a prowadzącemu instalację za pośrednictwem Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji, o której mowa w art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, przy użyciu dostępnych w niej formularzy, na zasadach przewidzianych w tej ustawie.”,

Uzasadnienie

Powyższe przepisy mają na celu umożliwienie akredytowanym weryfikatorom (o których mowa w rozporządzeniu 2018/2067) udostępnianie prowadzącym instalacje w systemie informatycznym Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji (dalej: Krajowa baza) sprawozdań z weryfikacji raportów dotyczących poziomu działalności. Sprawozdania z weryfikacji będą sporządzane na podstawie nowych przepisów art. 64 i nast. ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. Wspomniane przepisy wykonują rozporządzenie 2019/1842, natomiast sposób przeprowadzenia weryfikacji regulują przepisy rozporządzenia Komisji 2018/2067. Obowiązki weryfikatorów są regulowane w art. 64 ust. 3 i 3a ustawy o systemie handlu. Zmiany dotyczące funkcjonowania Krajowej bazy zostały zaproponowane w ustawie o systemie zarządzania.

Ze względu na powyższe zmiany przewidziano, że w Krajowej bazie będą zamieszczone informacje niezbędne do zidentyfikowania weryfikatora i określenia źródła i zakresu jego akredytacji. Informacje w tym zakresie będą stanowiły część Krajowego systemu bilansowania i prognozowania emisji, jako informacje powiązane z regulacjami dotyczącymi wyznaczania wielkości emisji. Moduł dotyczący weryfikatorów może w przyszłości, jeśli zapadną takie decyzje, zostać wykorzystany również na potrzeby weryfikacji raportów na temat wielkości emisji, które przedkładają corocznie prowadzący instalacje objęte systemem.

Ponadto przepisy zawierają gwarancję, że dane wrażliwe na temat przedsiębiorstwa, które z racji zamieszczania w Krajowej bazie raportów o poziomach działalności, będą teraz w niej obecne,

Baza wiedzy o zmianach klimatu i adaptacji do ich skutków oraz kanałów jej upowszechniania w kontekście zwiększenia odporności gospodarki, środowiska i społeczeństwa na zmiany klimatu oraz przeciwdziałania i minimalizowania skutków nadzwyczajnych zagrożeń.

pozostają wyłączone z kategorii informacji publicznej. Doprecyzowania wymagało również brzmienie art. 8, żeby nadal dotyczył on tylko raportów, o których mowa w art. 7 USZE.

Dodawany art. 8a określa podstawowe zasady udostępniania przez weryfikatorów prowadzącym instalacje sprawozdań z weryfikacji raportów dotyczących poziomu działalności oraz składania raportów dotyczących poziomu działalności wraz ze sprawozdaniami z ich weryfikacji. Prowadzący instalacje będą się rejestrować i logować w Krajowej bazie na podstawie obowiązujących już przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 7 ust. 7, natomiast weryfikatorzy na podstawie nowych przepisów wykonawczych, określonych w art. 8a ust. 3, w których zostanie określony również sposób wprowadzania raportów i sprawozdań z ich weryfikacji do Krajowej bazy.

POZOSTAŁE ZMIANY W USTAWIE O SYSTEMIE HANDLU UPRAWNIENIAMI DO EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH –PROPOZYCJE PRZEPISÓW

1. Poprawka legislacyjna dot. art. 10 ust. 6 ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych

W art. 10 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku gdy Krajowy ośrodek uzna sprzeciw w całości za uzasadniony, w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania, podejmuje czynność, której dokonania odmówił, albo przywraca dostęp upoważnionego przedstawiciela do rachunku w rejestrze Unii lub do procesów z tego rachunku.”

Uzasadnienie

Zmiana ust. 6 ma na celu dostosowanie brzmienia tego przepisu do reszty art. 10 w brzmieniu zaproponowanym przez projekt ustawy (skreślenie „dodatkowego upoważnionego przedstawiciela”).

2. Wygaśnięcie decyzji zatwierdzającej plan metodyki monitorowania wraz z wygaśnięciem zezwolenia

w art. 58 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia i wskazuje dzień, w którym zezwolenie stało się bezprzedmiotowe. W dniu, w którym zezwolenie stało się bezprzedmiotowe wygasa decyzja, o której mowa w art. 26 ust. 11 pkt 1.”

Uzasadnienie

Obecnie przepisy nie przewidują podstawy do wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji zatwierdzającej plan metodyki monitorowania. W przypadku, gdy instalacja przestaje spełniać przesłanki objęcia systemem, organy stwierdzają wygaśnięcie zezwolenia, natomiast decyzji tej nie towarzyszy wygaszenie decyzji zatwierdzającej plan metodyki monitorowania. Z tego względu należy wprowadzić podstawę prawną wygaśnięcia z mocy prawa decyzji zatwierdzającej plan metodyki monitorowania, z uwagi na to, że wraz ze stwierdzeniem wygaśnięcia zezwolenia decyzja ta staje się bezprzedmiotowa.

3. Regulacja mająca na celu stworzenie mechanizmu blokującego dostęp do rachunku w Rejestrze Unii posiadaczowi rachunku, na którym pozostała nierozliczona emisja:

1) W art. 10 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

Baza wiedzy o zmianach klimatu i adaptacji do ich skutków oraz kanałów jej upowszechniania w kontekście zwiększenia odporności gospodarki, środowiska i społeczeństwa na zmiany klimatu oraz przeciwdziałania i minimalizowania skutków nadzwyczajnych zagrożeń.

„2) zawieszeniu dostępu upoważnionego przedstawiciela do rachunku w rejestrze Unii, o którym mowa w art. 30 ust. 1-5 rozporządzenia Komisji (UE) nr 2019/1122 oraz w art. 92a;

2) Po art. 92 dodaje się art. 92a w brzmieniu:

„Art. 92a. 1. Krajowy ośrodek zawiesza upoważnionym przedstawicielom dostęp do rachunku posiadania operatora lub rachunku posiadania operatora statków powietrznych w Rejestrze Unii, jeżeli na tym rachunku pozostaje nierozliczona wielkość emisji, która powinna zostać rozliczona zgodnie z art. 92 ust. 1 lub 5.

2. W trakcie zawieszenia, o którym mowa w ust. 1, prowadzący instalację lub operator statków powietrznych, w celu dokonania umorzenia uprawnień do emisji przedkłada Krajowemu ośrodkowi wniosek, o którym mowa w art. 30 ust. 10 rozporządzenia Komisji (UE) nr 2019/1122.

3. Krajowy ośrodek przywraca dostęp do rachunku w rejestrze Unii upoważnionym przedstawicielom, jeżeli nastąpiło rozliczenie wielkości emisji, o którym mowa w art. 92 ust 1 lub 5.”

Uzasadnienie

Przepisy wprowadzają upoważnienie do wprowadzenia blokady rachunku w Rejestrze Unii posiadaczowi rachunku, który nie rozliczył zaległych emisji. Blokada będzie polegała na zawieszeniu dostępu do rachunku wszystkim ustanowionym przez posiadacza rachunku upoważnionym przedstawicielom. Mechanizm „zawieszenia dostępu” będzie umożliwiał posiadaczowi rachunku wykonanie obowiązku rozliczenia emisji. Umarzanie uprawnień w wykonaniu obowiązku rozliczenia emisji będzie następowało na podstawie wniosku skierowanego do administratora rejestru, o którym mowa w art. 30 ust. 10 rozporządzenia Komisji (UE) nr 2019/1122. Należy mieć na uwadze, że propozycja znajduje oparcie w art. 30 ust. 3 lit. b rozporządzenie 2019/1122, który pozwala, aby podstawą do zawieszenia rachunku były „przepisy prawa krajowego, które służą zasadnemu celowi, i zgodnie z nimi”.

Zmiana w art. 10 ust. 1 pkt 2 ma charakter porządkowy. Usunięto z przepisu fragment „lub do procesów, do których upoważniony przedstawiciel miałby w przeciwnym przypadku dostęp” ponieważ zawieszenie dostępu do rachunku oznacza brak możliwości wykonywania na nim jakichkolwiek procesów.

4. Uchylenie art. 93

Art. 1 pkt 43a. „Uchyła się art. 93.”*

Uzasadnienie

Proponujemy uchylenie art. 93 ustawy ze względu na brak w rozporządzeniu 2019/1122 odpowiednika art. 67 ust. 2 rozporządzenia 389/2013 („Uprawnienia do emisji lotniczych mogą umarzać tylko operatorzy statków powietrznych”). Ponadto należy zwrócić uwagę, że możliwość rozliczania emisji przez prowadzących instalacje uprawnieniami lotniczymi dopuszcza art. 12 ust. 3 zdanie drugie dyrektywy 2003/87 WE, który dla okresu od dnia 1 stycznia 2021 r. w swoim literalnym brzmieniu pomija dla nich wyłączenie możliwości umarzania uprawnień lotniczych (w przeciwieństwie do analogicznej regulacji przewidzianej dla okresu sprzed 31 grudnia 2020 r. – art. 12 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy).

Baza wiedzy o zmianach klimatu i adaptacji do ich skutków oraz kanałów jej upowszechniania w kontekście zwiększenia odporności gospodarki, środowiska i społeczeństwa na zmiany klimatu oraz przeciwdziałania i minimalizowania skutków nadzwyczajnych zagrożeń.

5. Przepis przejściowy na potrzeby dostosowywania planów monitorowania wielkości emisji do nowych przepisów europejskich dot. monitorowania (rozporządzenie 2018/2066 oraz planowana zmiana tego rozporządzenia, która ma mieć miejsce jeszcze w 2020 r.).

Art. X.

1. Jeżeli zmiany w zakresie monitorowania wielkości emisji wprowadzone rozporządzeniem Komisji (UE) nr 2018/2066 będą skutkowały od dnia 1 stycznia 2021 r. zmianą sposobu wyznaczania wielkości emisji z instalacji, prowadzący tę instalację w terminie do dnia 31 grudnia 2020 r., występuje z wnioskiem o zmianę zezwolenia, o którym mowa w art. 51 ustawy zmienianej w art. 1, w zakresie zmiany planu monitorowania wielkości emisji od dnia 1 stycznia 2021 r., w celu dostosowania tego planu do przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 2018/2066.
2. Jeżeli zmiany w przepisach, o których mowa w ust. 1, nie będą miały wpływu na sposób wyznaczania wielkości emisji dla danej instalacji, prowadzący instalację występuje z wnioskiem o zmianę zezwolenia, o którym mowa w art. 51 ustawy zmienianej w art. 1, w zakresie zmiany planu monitorowania wielkości emisji i w celu dostosowania go do wymagań rozporządzenia Komisji (UE) nr 2018/2066, w terminie do dnia 31 grudnia 2021 r.

Art. Y. Operatorzy statków powietrznych występują z wnioskiem o zatwierdzenie zmiany planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych lub planu monitorowania tonokilometrów, o których mowa w art. 74 ustawy zmienianej w art. 1, w celu dostosowania ich do wymagań rozporządzenia Komisji (UE) nr 2018/2066, w terminie do dnia 31 grudnia 2021 r.

Uzasadnienie

Powyższa regulacja przejściowa ma na celu zapewnienie dostosowania planów monitorowania wielkości emisji do nowego rozporządzenia 2018/2066, które będzie stosowane od dnia 1 stycznia 2021 r. Ponadto w przypadku prowadzących instalacje, dla których nowa metodyka monitorowania (zmiany w rozporządzeniu 2066/2018 zostaną wprowadzone najprawdopodobniej we wrześniu 2020 r.) będzie oznaczała zmianę sposobu wyznaczania wielkości emisji, konieczne będzie, aby ich plany monitorowania zostały zmienione do dnia 1 stycznia 2021 r., kiedy nowe zasady będą już obowiązywać.

W przypadku operatorów statków powietrznych nie przewiduje się sytuacji, w której zmiany w planach monitorowania wielkości emisji wpłyną na wyznaczanie wielkości emisji, dlatego przewidziana jest jedynie procedura dostosowania planów do rozporządzenia 2018/2066 w terminie do dnia 31 grudnia 2021 r.

6. Połączenie EU ETS z ETS Szwajcarii - propozycja zmiany przepisów ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

1) w art. 3:

a) pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) operacji lotniczej - rozumie się przez to lot statku powietrznego, który rozpoczyna się lub kończy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) .”,

Baza wiedzy o zmianach klimatu i adaptacji do ich skutków oraz kanałów jej upowszechniania w kontekście zwiększenia odporności gospodarki, środowiska i społeczeństwa na zmiany klimatu oraz przeciwdziałania i minimalizowania skutków nadzwyczajnych zagrożeń.

b) pkt 22 otrzymuje brzmienie:

„22) uprawnieniu do emisji - rozumie się przez to uprawnienie do wprowadzania do powietrza ekwiwalentu, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, dwutlenku węgla (CO₂):

a) utworzone w ramach systemu, lub

b) utworzone w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych Szwajcarii

– które służą do rozliczenia wielkości emisji w ramach każdego z tych systemów i którym można rozporządzać na zasadach określonych w ustawie;”;

2) w art. 92

a) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. W przypadku powstania zaległości w zakresie rozliczenia wielkości emisji z lat poprzednich umorzenie uprawnień do emisji zalicza się w pierwszej kolejności na poczet rozliczenia tej zaległości, jednak po dokonaniu umorzenia, o którym mowa w ust. 8.”,

b) po ust. 7 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Umorzenie uprawnień do emisji dokonywane przez operatora statku powietrznego w pierwszej kolejności zalicza się na poczet emisji z operacji lotniczych rozpoczynających się na terytorium Szwajcarii.”;

3) w art. 141

a) w ust. 1a część wspólna otrzymuje brzmienie:

„- wykonywanych w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.”,

b) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Przepisów rozdziału 12 w zakresie raportowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 86, oraz rozliczania wielkości emisji, o którym mowa w art. 92, nie stosuje się do operacji lotniczych:

1) rozpoczynających się lub kończących się na lotniskach znajdujących się na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA), wykonywanych do i z państw spoza tego obszaru,

2) wykonywanych między lotniskiem znajdującym się w regionie najbardziej oddalonym w rozumieniu art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej a lotniskiem znajdującym się w innym regionie państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA)

- wykonywanych w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.”.

Baza wiedzy o zmianach klimatu i adaptacji do ich skutków oraz kanałów jej upowszechniania w kontekście zwiększenia odporności gospodarki, środowiska i społeczeństwa na zmiany klimatu oraz przeciwdziałania i minimalizowania skutków nadzwyczajnych zagrożeń.

Uzasadnienie

Dyrektywa ETS przewiduje możliwość zawierania przez Unię umów z państwami trzecimi dotyczących wzajemnego uznawania uprawnień między EU ETS a zgodnymi z nim obowiązującymi systemami handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. W dniu 23 listopada 2017 r. została zawarta umowa między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie powiązania ich systemów handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. Państwa członkowskie UE nie są stronami tej umowy jednak związanie państw członkowskich umowami zawieranymi przez UE z państwami trzecimi wynika z art. 216 ust. 2 TFUE (umowy zawarte przez Unię wiążą instytucje Unii i Państwa Członkowskie). Umowa weszła w życie w dniu 1 stycznia 2020 r. po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych przez strony. Na dzień sporządzenia niniejszej propozycji legislacyjnej umowa była zmieniana decyzją Wspólnego Komitetu, o którym mowa w rozdziale VI umowy (art. 13-14). Wskazana decyzja zmienia załączniki I i II umowy, przy czym przewiduje się kolejne zmiany załączników w celu ich dostosowania do kolejnego okresu rozliczeniowego w latach 2021-2030 i zmian, które są przedmiotem procedury legislacyjnej w Szwajcarii.

Celem umowy jest powiązanie unijnego i szwajcarskiego ETS (dalej odpowiednio jako „EU ETS” i „CH ETS”), z tego względu określono minimalne warunki, jakie powinny spełniać oba systemy, aby możliwe było wzajemne uznawanie rozliczeń dokonywanych przez podmioty objęte zakresem dyrektywy EU ETS i odpowiadających im regulacji szwajcarskich oraz monitorowanie i raportowanie wielkości emisji w ramach obu systemów. Integracja systemów ETS obejmuje zarówno prowadzących instalacje jak i sektor lotniczy.

Umowa zakłada w art. 4 ust. 1 wzajemne uznawanie uprawnień wydawanych w EU ETS i CH ETS do celów rozliczania wielkości emisji. W tym celu przewidziano nową definicję uprawnień do emisji, poszerzoną o uprawnienia wydane w ramach CH ETS.

Integracja systemów zakłada, w odniesieniu do działań lotniczych, konieczność dodatkowego rozliczania przez operatorów statków powietrznych wielkości emisji pochodzących z lotów wewnątrz Szwajcarii oraz pomiędzy lotniskami EOG i Szwajcarii¹. Operatorzy w dalszym ciągu będą przypisani do jednego państwa administrującego. Loty rozpoczynające się w EOG i kończące się w Szwajcarii będą przypisane do EU ETS, natomiast loty rozpoczynające się w Szwajcarii a kończące się w EOG, oraz rozpoczynające się i kończące w Szwajcarii, będą przypisane do CH ETS. Należy mieć na uwadze, że Szwajcaria nie jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG). Stronami tego porozumienia są wszystkie państwa członkowskie UE oraz Norwegia, Islandia i Lichtenstein. Projekt zakłada również, że loty pomiędzy krajami trzecimi a EOG lub Szwajcarią będą wyłączone. Taki stan ma się utrzymywać najkrócej do końca 2023 roku.

W projekcie ustawy zaproponowano zmianę definicji operacji lotniczej, która ma na celu zapewnienie stosowania obowiązków wynikających z ustawy dla lotów objętych CH ETS. Wykreślenie w art. 3 pkt 13 państw EOG, ale pozostawienie w brzmieniu przepisu państw EFTA skutkuje rozszerzeniem definicji na loty wewnątrz Szwajcarii (Szwajcaria jest państwem członkowskim EOG, ale nie jest państwem członkowskim EFTA – poza państwami członkowskimi UE jest to jedyny przypadek nieprzynależenia do EOG państwa należącego do EFTA).

Należy mieć na uwadze, że ta zmiana oczywiście nie powoduje objęcia EU ETS lotów ze Szwajcarii do państwa członkowskiego EOG ani lotów wewnątrz Szwajcarii, a jedynie umożliwia polskim operatorom wykonywanie obowiązków wynikających z CH ETS na podstawie ustawy polskiej (analogicznych do

¹ Zakresem CH ETS objęte są loty, które rozpoczynają się lub kończą na terytorium Szwajcarii, z wyłączeniem lotów rozpoczynających się w EOG i kończących się na lotnisku położonym w Szwajcarii (które są objęte EU ETS).

Baza wiedzy o zmianach klimatu i adaptacji do ich skutków oraz kanałów jej upowszechniania w kontekście zwiększenia odporności gospodarki, środowiska i społeczeństwa na zmiany klimatu oraz przeciwdziałania i minimalizowania skutków nadzwyczajnych zagrożeń.

obowiązków wynikających z EU ETS). Ustawa będzie służyła teraz wykonywaniu obowiązków zarówno w ramach EU ETS jak i CH ETS. Zgodnie z Załącznikiem I lit. B do umowy „właściwe organy państw członkowskich UE (EOG) są odpowiedzialne za wszystkie zadania związane z administrowaniem operatorami statków powietrznych, którzy zostali im przypisani, w tym również za zadania związane ze ETS Szwajcarii (na przykład przyjmowanie sprawozdań dotyczących zweryfikowanych emisji uwzględniających zarówno unijne, jak i szwajcarskie działania lotnicze, przydział, wydawanie i przekazywanie uprawnień, zgodność i egzekwowanie prawa itd.)”. Propozycja opiera się na założeniu, że regulacje szwajcarskie będą analogiczne do europejskich. Zgodnie ze zmienionym decyzją nr 2/2019 Wspólnego Komitetu załącznikiem do umowy na operatorach lotniczych przypisanych państwom członkowskim UE, wykonujących loty w ramach CH ETS, będą spoczywać dodatkowe obowiązki związane z monitorowaniem i raportowaniem wielkości emisji objętych reżimem tego systemu, przy czym ani umowa, ani dotychczasowe unijne akty prawne nie przewidują, aby operatorzy mieli obowiązek przedkładania dodatkowych, obejmujących CH ETS planów monitorowania i raportów o wielkości emisji. Mając zatem na uwadze dostępne aktualnie informacje oraz konieczność zrealizowania celu umowy, należy przyjąć, że wykonywanie obowiązków związanych z monitorowaniem i sporządzaniem raportów z wielkości emisji z lotów objętych CH ETS będzie się odbywała na zasadach ustalonych w EU ETS (czemu w Polsce będzie miała służyć ustawa o systemie handlu), ale na zmienionych formularzach, uwzględniających loty w ramach obu systemów.

Operator statku będzie przypisany do jednego państwa administrującego należącego do EOG lub do Szwajcarii (co do zasady tak jak dotychczas). Podobnie każdy operator będzie posiadał jeden rachunek operatora statków powietrznych – albo w rejestrze Unii, albo w rejestrze Szwajcarii. Operatorzy administrowani przez państwa członkowskie będą posiadali rachunek w rejestrze Unii, natomiast operatorzy administrowani przez Szwajcarię - rachunek w rejestrze Szwajcarii. Pomiędzy rejestrami będą się odbywały transfery uprawnień do emisji.

Szwajcaria będzie odpowiedzialna za realizację wszystkich obowiązków operatorów, dla których ma być państwem administrującym (obowiązki zarówno w CH ETS jak i EU ETS) obejmujących m. in. przydział uprawnień, weryfikację raportów z wielkości emisji, umarzanie uprawnień, egzekucję itd.). Pomiędzy Szwajcarią a Komisją mają być poczynione dodatkowe ustalenia dotyczące wzajemnej wymiany informacji i dokumentów.

Zasadą jest że jeden lot jest przyporządkowany do jednego systemu - albo do EU ETS, albo do CH ETS. Wynika to z tego, że, jak wskazuje KE, zakresy działań lotniczych EU ETS i CH ETS nie są do końca kompatybilne i występują pomiędzy nimi nieznaczące różnice, chociaż umowa zakłada w art. 6 zd. 2, że „Włączenie działań lotniczych do ETS Szwajcarii odbywa się na takich samych zasadach jak włączenie ich do ETS UE, w szczególności w zakresie przepisów dotyczących zakresu, pułapu i przydziału”. Dodatkowo w EU ETS w pierwszej kolejności rozliczane będą emisje pochodzące z działań objętych CH ETS, natomiast w CH ETS w pierwszej kolejności rozliczane będą emisje pochodzące z działań objętych EU ETS, co ma ograniczyć sytuacje niespełniania przez operatorów obowiązków wynikających z systemu, który nie jest obsługiwany przez administrujące je państwo. A zatem operator posiadający rachunek w polskiej części rejestru Unii najpierw rozliczy swoje emisje z lotów wewnątrz Szwajcarii oraz rozpoczynających się z lotniska w Szwajcarii i kończących się na lotniskach EOG, tak aby ograniczyć konieczność egzekwowania przez Polskę obowiązków wynikających z przynależności tego operatora do CH ETS. Państwo administrujące będzie zatem odpowiedzialne za weryfikację wszystkich obowiązków wynikających z wykonywania działań lotniczych przez operatorów zarówno w odniesieniu do EU ETS jak i CH ETS. Dlatego w art. 93 ustawy przewidziano zmianę mającą na celu zapewnienie, aby operatorzy statków powietrznych podlegający ustawie w pierwszej kolejności rozliczali loty objęte CH ETS.

Baza wiedzy o zmianach klimatu i adaptacji do ich skutków oraz kanałów jej upowszechniania w kontekście zwiększenia odporności gospodarki, środowiska i społeczeństwa na zmiany klimatu oraz przeciwdziałania i minimalizowania skutków nadzwyczajnych zagrożeń.

Włączenie do zakresu ustawy lotów objętych CH ETS wymaga zamiany zakresu geograficznego państw, których nie dotyczy derogacja określona w rozporządzeniu 2017/2392. W chwili obecnej derogacja ma zastosowanie do państw niebędących członkami EOG. Aby skutecznie wyłączyć Szwajcarię spoza zbioru państw trzecich, których dotyczy derogacja, należy w art. 141, dla okresu 1 stycznia 2020 r. – 31 grudnia 2023 r., wprowadzić nowy przepis przesądzający, że przepisów dotyczących raportowania wielkości emisji oraz rozliczania wielkości emisji, o którym mowa w art. 92, nie stosuje się do operacji lotniczych: 1) rozpoczynających się lub kończących się na lotniskach znajdujących się na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA)², wykonywanych do i z państw spoza tego obszaru,

2) wykonywanych między lotniskiem znajdującym się w regionie najbardziej oddalonym w rozumieniu art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej a lotniskiem znajdującym się w innym regionie państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA)³.

Jednocześnie dostosowaniu ulegnie art. 141 ust. 1a, który dotychczas dotyczył okresu 1 stycznia 2017 r. – 31 grudnia 2023 r. Należy mieć na uwadze, że moc wsteczna tego przepisu jest pozorna, ponieważ raportowanie oraz rozliczanie wielkości emisji za 2020 r. będzie się odbywało dopiero w 2021 r.

Propozycja przepisów może wymagać dalszej aktualizacji w związku z wspomnianymi wyżej przewidywanymi zmianami umowy. Należy mieć na uwadze, że w dniu 21 lipca 2020 r. weszła w życie decyzja delegowana Komisji (UE) 2020/1071 z dnia 18 maja 2020 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wyłączenia lotów ze Szwajcarii z unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji, jednak spowodowane przez nią zmiany w Dyrektywie ETS nie powinny mieć wpływu na zmianę art. 2 ustawy. Decyzja wyłącza z EU ETS loty z lotnisk znajdujących się w Szwajcarii do lotnisk znajdujących się w EOG, jednakże, jak wyżej wspomniano, ustawa będzie miała na celu wykonywanie nie tylko obowiązków z zakresu EU ETS, ale również CH ETS.

7. Propozycja wykonania rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603 („CORSIA”) w ustawie o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

1) w art. 4 w pkt 1 po lit. e dodaje się lit. f w brzmieniu:

„f) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603 z dnia 18 lipca 2019 r. uzupełniające dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do środków przyjętych przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji lotniczych w celu wdrożenia globalnego środka rynkowego (Dz. Urz. UE L 250 z 30.09.2019, str. 10), zwane dalej „rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2019/1603”

2) po art. 95 dodaje się art. 95a w brzmieniu:

Art. 95a. Do operatora statku powietrznego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów wskazanych w art. 2 ust. 1 tego

² Nie jak dotychczas EOG.

³ Nie jak dotychczas EOG.

Baza wiedzy o zmianach klimatu i adaptacji do ich skutków oraz kanałów jej upowszechniania w kontekście zwiększenia odporności gospodarki, środowiska i społeczeństwa na zmiany klimatu oraz przeciwdziałania i minimalizowania skutków nadzwyczajnych zagrożeń.

rozporządzenia, stosuje się odpowiednio przepisy: art. 74 – art. 77, art. 80 ust. 1 i 3, art. 82 – art. 84, art. 86 – art. 90, art. 94 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 oraz art. 95.

3) w art. 103:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 zł podlega:

- 1) operator statku powietrznego;
- 2) operator statku powietrznego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia

– który prowadzi operacje lotnicze bez zatwierdzonych planów monitorowania, o których mowa w art. 74.

2. Administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 10 000 zł podlega:

- 1) operator statku powietrznego;
- 2) operator statku powietrznego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia

- który nie wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w art. 76 ust. 2.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na wniosek prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, albo operatora statku powietrznego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia, organ Inspekcji może odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, jeżeli toczy się postępowanie odpowiednio w sprawie zmiany zezwolenia w zakresie zatwierdzenia zmiany planu monitorowania wielkości emisji albo zatwierdzenia planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych lub zatwierdzenia istotnych zmian tych planów, a w przypadku planu monitorowania tonokilometrów - zatwierdzenia istotnej zmiany planu monitorowania tonokilometrów.”;

4) w art. 105 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. 1. Administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 zł podlega:

- 1) prowadzący instalację;
- 2) operator statku powietrznego;
- 3) operator statku powietrznego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia

- który nie dostarczył w terminie określonym w art. 86 ust. 1 Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 80 ust. 3, lub sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1.

2. Jeżeli podmiot, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, 2 lub 3, w terminie do dnia 15 kwietnia dostarczy Krajowemu ośrodkowi raport, o którym mowa w art. 80 ust. 3, i sprawozdanie z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1, administracyjną karę pieniężną wymierza się w wysokości 10% kary, o której mowa w ust. 1.”;

5) przepis przejściowy:

Baza wiedzy o zmianach klimatu i adaptacji do ich skutków oraz kanałów jej upowszechniania w kontekście zwiększenia odporności gospodarki, środowiska i społeczeństwa na zmiany klimatu oraz przeciwdziałania i minimalizowania skutków nadzwyczajnych zagrożeń.

Art. X. 1. Plany monitorowania emisji i ich zmiany, raporty na temat wielkości emisji i sprawozdania z weryfikacji tych raportów złożone przez operatora statku powietrznego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia, złożone przed dniem wejścia w życie ustawy za 2019 r. uznaje się za złożone zgodnie z art. 95a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Operator statku powietrznego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/1603, w zakresie lotów wskazanych w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia, który nie złożył za 2019 r. planu monitorowania emisji, raportu na temat wielkości emisji lub sprawozdania z weryfikacji tych raportów, składa:

- 1) plan monitorowania wielkości emisji – do ministra właściwego do spraw klimatu;
 - 2) raport na temat wielkości emisji i sprawozdanie z weryfikacji tego raportu – do Krajowego ośrodka
- w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Uzasadnienie

20 września 2019 r. weszło w życie *rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/1603 z dnia 18 lipca 2019 r. uzupełniające dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do środków przyjętych przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w odniesieniu do monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji lotniczych w celu wdrożenia globalnego środka rynkowego* (Dz. Urz. UE L 250 z 30.9.2019 str. 10-13), które ma przygotować państwa członkowskie do zintegrowania z EU ETS oraz wdrożenia opracowanego w ramach ICAO Mechanizmu Kompensacji i Redukcji CO₂ dla Lotnictwa Międzynarodowego (ang. CORSIA - *Carbon Offsetting Reduction Scheme for International Aviation*) szczegółowo opisanego w załączniku 16. tom 4. do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym. Wskazane rozporządzenie wprowadza nowe obowiązki dla operatorów statków powietrznych wychodzące poza zakres działań lotniczych ujętych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE. Na mocy ww. rozporządzenia operatorzy przypisani do Polski jako administrującego państwa członkowskiego są zobowiązani do realizacji dodatkowych obowiązków sprawozdawczych przede wszystkim w odniesieniu do lotów pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi, które są wyłączone spod obowiązku monitorowania i sprawozdawczości w ramach systemu ETS. Wprawdzie rozporządzenie delegowane Komisji jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich, konieczne jest jednak dostosowanie obowiązujących przepisów ustawy i ustanowienie, odpowiadających nowym zadaniom, norm kompetencyjnych. W tym zakresie zmiany wymaga art. 4 ustawy poprzez ustanowienie ministra właściwego ds. klimatu organem właściwym w sprawach związanych ze stosowaniem rozporządzenia delegowanego Komisji 2019/1603. Dodatkowo zmian wymagają przepisy dotyczące administracyjnych kar pieniężnych poprzez objęcie sankcjami określonymi w art. 103 i 105 naruszeń obowiązków związanych z monitorowaniem i raportowaniem emisji lotniczych z działań wymienionych w art. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji. Dodatkowo nowymi obowiązkami objęci są również operatorzy wykonujący zarobkowe przewozy lotnicze obsługujący mniej niż 243 loty w każdym z kolejnych trzech czteromiesięcznych okresów, które rozpoczynają się lub kończą na terytorium państwa członkowskiego. W odniesieniu do tych operatorów dodaje się art. 95a ustawy w celu dostosowania ich działalności do obowiązków sprawozdawczych państw-stron Konwencji o Międzynarodowym Lotnictwie Cywilnym.